

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันอังคารที่ ๒๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๓๐ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๐

ครั้งที่ ๒/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันอังคารที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๔๘๐

๑. เรื่องแจ้งข้อที่ประชุม
พระประจันต์จันท์ รongประธาน คนที่ ๑ ลาไปราชการ
ต่างประเทศ ๑๐
๒. กระทู้ถาม
 - (๑) เรื่อง ทำทํานบกัณน้ำที่บ้านวังสินเทา ของ ชุน คุรุ การ
พิจิต ๑๐
 - (๒) เรื่อง การ ชล ประทาน ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ของ
นายหอมจันท์ วัฒนวิจารณ์ ๑๐
 - (๓) เรื่อง ทำนบท่าชะมวง ของนายเจือ ศรียากย์ ๑๒
 - (๔) เรื่อง ที่ดินของแผ่นดินตกไปอยู่ใน ความ ปก กรอง ของ
ผู้อื่น ของ ร.ต. ดัก รัตนพันธ์ ๑๔
 - (๕) เรื่อง เจ้าพนักงานสรรพากรเรียกให้ส่งโฉนด ของ ชุน-
อินทรภักดิ์ ๑๔
 - (๖) เรื่อง ครูและโรงเรียนไม้พอไซ้ ของ นายหอมจันท์
วัฒนวิจารณ์ ๑๖

	หน้า
(๗) เรื่อง รุกข์ถ่านหน้าศาลเจ้าไหหลำ ปากคลองสาร ของ ขุนรักษ์รักษาการ	๑๗
(๘) เรื่อง การใช้ที่ดินของวัดเล่นการพนัน และ มหกรรม ต่าง ๆ ของ นายสวัสดิ์ ยูวะเวส	๑๗
๓. ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระ ราช บัญ ญัติ สำหรับ แต่งงาน กันต่างประเทศในกรุงสยาม ร.ศ. ๑๑๙ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล	๑๘
๔. ร่างพระราชบัญญัติเหรียญรัตนาภรณ์ รัชกาลที่ ๘ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล	๒๐
๕. ร่างพระราชบัญญัติควบคุม การ ทำ ยาง สน พุทธ ศั ก ราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล	๒๗
๖. ญัตติขอให้เพิ่มข้อบังคับการประชุมและการ ปรี ก ษา ของ สภา ผู้แทนราษฎร ของนายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี)	๓๒
๗. ญัตติขอให้สภาฯ ลงมติความใจวางใจในรัฐมนตรีที่ได้รับการ ตั้งใหม่ของรัฐบาล	๓๖
๘. ร่างพระราชบัญญัติลดเงินอากรค่านา จำนวน พ.ศ. ๒๔๗๘ ในตำบลต่าง ๆ รวม ๒๐ ตำบล ในท้องที่อำเภอกรุงเก่า จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล	๓๘

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒

วันอังคารที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๗ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๘๕ ท่านเป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้ง
ให้ท่านทราบเพื่อขออนุมัติ คือ พระประ
จนบั๊จจันกรองประธานคนที่ ๑ ขอลาไป
ราชการต่างประเทศตลอดสมัยประชุมนี้
เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่
ประชุมนี้อนุมัติ วาระต่อไป กระทั่งถาม
กระทู้ที่ ๑ ของขุนกรการพิจิตร เรื่อง
ทำทำนบกนนาที่บ้านวังสินเทา

ขุนกรการพิจิตร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัด พิจิตร) : กระทั่งถามรัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ ของ
ข้าพเจ้าดังนี้ บ้านวังสินเทาทำบลบางไผ่
ท้องที่อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร
มีน่านน้ำฝั่งซ้ายที่บ้านวังสินเทา เป็น
ท้องกึ่ง เป็นวังวน ฤดูน้ำตลิ่งพังทำให้น้ำ
ไหลบ่าพุ่งเข้าไปมาก ทำให้น้ำท่วม
ข้าวชาวนาตำบลบางไผ่เสียหายหมกมา ๒

ปีแล้ว ราษฎรได้รับความเดือดร้อน
และเกรงว่าลำน้ำนั้นจะเปลี่ยนกระแส
ใหม่อาจทำให้ทางรถไฟของรัฐบาลเสีย
หายไปอีกด้วย ข้าพเจ้าขอถามว่ารัฐบาล
จะมีทางช่วยเหลือประการใดได้บ้าง
เพื่อบรรเทาทุกข์แก่ประชาชนในตำบล
นั้น และเพื่อป้องกันความเสียหายของ
รถไฟด้วย

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ) :
เรื่องนี้ทางการทราบอยู่แล้วเวลานี้ได้
ทำการสำรวจและทำแผนผังการก่อสร้าง
ไว้แล้วถ้ามีเงินประเภทการจรเหลือพอ
จะเจียดได้ ทางการก็จะลงมือดำเนินการ
ช่วยเหลือเมื่อพ้นฤดูน้ำปลายปี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไป ของนาย หอม จันทน์ วัฒน-
วิจารณ์ เรื่องการชลประทานในจังหวัด
ฉะเชิงเทรา

นายหอมจันทน์ วัฒนวิจารณ์
(ผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรราธิการดังต่อไปนี้

๑. ผังตะวันออกแห่งแม่น้ำบาง-
ปะกงมีที่นาอยู่หลายแสนไร่ และอยู่ใน
เขตหลายจังหวัดแต่หาได้รับการบำรุง
จากชลประทานประการใดไม่ปล่อยให้
เป็นไปตามยถากรรม เว้นการเคียวร่อน
แก่ชาวนานาน้อยไม่ เพราะต้นข้าวเสีย
หายอยู่เสมอ จึงขอทราบว่าการจะ
เริ่มบำรุงชาวนาแถบที่กล่าวแล้วนี้ด้วย
การชลประทานได้เมื่อไร เพื่อจะได้
ปลดเปลื้องความเคียวร่อนของเขาให้
เบาบางลงไป

๒. นับตั้งแต่ถนนสาย ๒๒ สร้าง
ขึ้นจากแปดริ้วไปชลบุรี ได้กั้นน้ำมิให้
ไหลลงไปใต้เช่นเคย ทำให้น้ำท่วมนา
ทางคันเหนือ ส่วนนาทางคันใต้ของ
ถนนนี้ไม่พอใช้ คลองที่ระบายน้ำเข้า
และออกก็ตันเงินใช้ไม่ได้ทุกคลอง การ
ทำนาจึงปรากฏผลเสียหายตลอดมา จึง
ขอทราบว่าทางการดำริ จะขุดลอกคลอง
ที่อยู่ทางคันเหนือและใต้ของ ถนนที่
กล่าวแล้วนี้ให้ทุกคลองเพื่อเป็นที่ระบาย
น้ำจะดีหรือไม่ หรือจะจัดการแก้ไข
อย่างไร

๓. ตั้งแต่กรมชลประทาน ได้เปิด
ทำนบเลื่อนที่คลองพระองค์เจ้าไชยา ฯ
ตอนถนนรถไฟสายแปดริ้วแล้ว ทำให้ที่
น้ำตำบลเปรี้ง คลองหลวงแพ่ง หนอง-
แดง ศาลาแดง และตำบลใกล้เคียง
เสียหายเมื่อน้ำท่วมโดยมาก ที่เป็นเช่น
นี้เพราะที่ที่ปิดกั้นน้ำลุ่มลึก ทั้งคลอง
หลวงแพ่ง คลองเตโช คลองเปรี้ง
ซึ่งเป็นที่ระบายน้ำก็ตันเงินจนไม่สามารถ
จะใช้ประโยชน์ได้ จึงขอทราบว่าการ
จะย้ายที่ที่กล่าวแล้วนี้ไปไว้ในที่
เหมาะสมจะได้หรือไม่ และจะขุดลอก
คลองที่ตันเงินได้เมื่อไร หรือจะจัดการ
แก้ไขด้วยวิธีใด

๔. คลอง ๑๗, ๑๘, ๒๐,

๒๑ ซึ่งอยู่ในท้องที่อำเภอบางน้ำเปรี้ยว
ถูกแล้งได้แปรรูปจากคลองเป็นทางเดิน
ไปแล้ว เพราะต้นเงิน ฤดูแล้งจะใช้เป็น
ทางส่งน้ำก็ไม่ใคร่จะได้ผล พอคลองแห่ง
ราษฎรจะหาน้ำรับประทานหรือใช้ก็แสน
ยาก ยิ่งสัตว์พาหนะด้วยแล้วยิ่งลำบาก
ยากยิ่ง จึงขอทราบว่าการจะขุดลอก
คลองที่กล่าวแล้วนี้ได้เมื่อไร เพราะเหตุ
ไรจึงปล่อยให้ให้เป็นสภาพอันน่าทุเรศ
เช่นนั้น

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ):
 ขอตอบข้อ ๑ ว่า การช่วยเหลือชาวนา
 ด้วยการ ชลประทาน นั้น ทาง การ ต้อง
 พิจารณา ช่วยเหลือ ก่อน หลัง ตาม ลำดับ
 แห่งความจำเป็นมากและน้อย โดยเฉพาะ
 พื้นที่ตามกระทุ้งตามน ทาง การ ได้สำรวจ
 แล้วปรากฏว่าฝนตกบริบูรณ์โดยธรรม-
 ชาติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงต้องช่วยเหลือ
 ในที่ขาดแคลนมาก่อนแล้วจึงจะพิจารณา
 พันทนต่อไป ตอบข้อ

๒. เรื่องนทางการจะ ได้ส่งเจ้า-
 หน้าที่ไปตรวจพิจารณาในฤดูน้ำขึ้น ถ้า
 เป็นการสมควรก็จะได้จัดการ ช่วยเหลือ
 ต่อไป

ตอบข้อ ๓. เรื่องนทางการกำลัง
 จัดการแก้ไขอยู่แล้วกล่าวคือ กำลังจัดทำ
 คันกันน้ำตั้งแต่ประตูระบายน้ำที่สะพาน
 รถไฟสายอรุณภูมิประเทศเลียบไปตามฝั่ง
 ตะวันออกของคลอง พระ องค์ เจ้า ไชยา-
 นุชิตจนจรดสี่แยกคลองพระองค์เจ้าไชยา-
 นุชิต และต่อไปตามฝั่งใต้คลองท่าไช
 จนถึงประตูน้ำท่าไช เมื่อการ ทำ คัน กัน
 น้ำนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะป้องกันมิให้
 น้ำป่าท่วมพื้นที่นาในตำบลเปรี้ง หนาม
 แดง และตำบลใกล้เคียงทั้งที่ แล้วมา
 ส่วนคลองที่ต้นเขื่อนนทางการ จะ ทำ การ

ขุดลอกคลองหลวงแห่งตั้งแต่ตอนต่อจาก
 คลองประเวศบุรีรมย์ขึ้นไปจดทางรถไฟ
 ในพ.ศ. ๒๔๘๐ นี้

ข้อ ๔. สำหรับคลอง ๑๗ ไม่ได้
 ต้นเขินตามกระทุ้ง ตาม เพราะ ทาง การ ใช้
 เป็นทางระบายน้ำอยู่ตลอดปี ส่วนคลอง
 ๑๘, ๒๐, ๒๑ นั้นก็นับว่ายังอยู่ในสภาพ
 ที่ดีกว่าคลองในบางจังหวัด และ คลอง ที่
 จำเป็นจะต้องทำการขุดลอกก็มีมากแห่ง
 ด้วยกัน ทาง การ จะ ต้อง พิจารณา ขุดลอก
 ตามลำดับแห่งความจำเป็น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 กระทุ้งต่อไปของ นายเจือศรียาภัย

นายเจือ ศรียาภัย (ผู้แทน-
 ราษฎรจังหวัดสงขลา): ข้าพเจ้าขอตั้ง
 กระทุ้งตามท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง
 เกษตรธิการตั้งต่อไปที่ ตำบลท่าชะมวง
 ในอำเภอกำแพงเพชร จังหวัดสงขลา
 เป็นอุปกรณ์สำคัญยิ่งของดารกสิกรรมใน
 อำเภอกำแพงเพชร ท่านรัฐมนตรีที่ได้
 ไปเห็นมาแล้วก็ว่าสำคัญ ควรทำ และ
 ข้าพเจ้าทราบว่ากระทรวงเกษตรก็ได้ส่ง
 เจ้าหน้าที่ไปดูแล้ว จึงขอทราบวัก

๑. รัฐบาลดำริจะทำทำนบนี้ ให้
 ดาวรหรือไม่

๒. ถ้ายังไม่ทำ เป็นเพราะเหตุใด

๓. ถ้ารัฐบาลไม่ทำ เอกชนจะขออนุญาตทำ โดยเก็บ ค่าน้ำ จาก ราษฎร รัฐบาลจะอนุญาตหรือไม่ เพราะเหตุใด

๔. ถ้ารัฐบาลไม่ทำทำนบ รัฐมนตรี เห็นว่าจะมีทางใดบ้างที่จะทำให้ ทำนบ นั้น สำเร็จถาวรได้

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ) : เรื่องทำนบท่าชะมวง ตาม กระ ทุ ที่ ตาม นี้ ได้ให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจแล้วเห็นว่ายัง ใช้ ได้ประโยชน์คืออยู่ จึงเห็นว่ายังไม่จำเป็นต้องจัดทำเป็นทำนบถาวรในขณะนี้

นายเจือ ศรียาภัย (ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา) : ที่ทำนบรัฐมนตรีว่ายัง ใช้ เป็น ประ โยชน์ ได้ อยู่ นั้น อยากจะทราบว่ามีใครเป็นคนทำ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ) : ใครจะเป็นคนทำก็ตาม แต่เจ้าหน้าที่ได้ไปตรวจแล้วเห็นว่ายัง เป็น ประ โยชน์ อยู่ และราษฎรได้ประโยชน์จากทำนบ นั้น ก็ จึงเห็นว่ายังไม่ควรจะทำ

นายเจือ ศรียาภัย (ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา) : ความจริงนั้น ทำนบนี้ใช้ ได้ เป็นการชั่วคราวและก็ต้อง

ทำกันทุกปี ซึ่งเป็น การ รม กวน และ เกิดคร่อนแก่ราษฎรในเขตนั้นเสมอไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่ารัฐบาลควร จะทำให้เป็นการถาวรเสียถ้าหากว่า รัฐบาลไม่ทำก็ขออนุญาตให้เอกชนไปจัดการทำ เพื่อทางฝ่ายต่างจะได้รับประโยชน์ด้วยกันจะได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ ท่านถามสิ อย่าอภิปราย ตาม ว่า จะ ให้ ราษฎร จัด ทำ จะ ได้ หรือ ไม่ ตามใหม่

นายเจือ ศรียาภัย (ผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา) : ข้าพเจ้า ขอดถามว่าจะ ให้ อนุญาต ราษฎร ขอ สัม- ปทานทำให้ถาวรจะได้หรือไม่

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ) : ที่จริงเรื่องนี้เกี่ยวกับทางเทคนิคเราก็ให้ นายช่างผู้สามารถไปพิจารณาดูแล้ว เห็นว่าขณะนี้ยังเป็นประโยชน์ อยู่ ต่อ ไป ถ้าทางรัฐบาลได้พิจารณาเห็น ว่า สมควร จะ ซ่อม หรือ สม ควร จะ คัดแปลงให้ถาวรต่อไป ก็จะได้พิจารณา ภายหลัง แต่ใน ข้อ เที่ยงจริงเท่าที่ ไป ตรวจมาแล้วเป็นอย่างที่ว่า

ประชานสภาผู้แทนราษฎร :
 กระหู่ต่อไปของ ร.ต. ถัด รัตนพันธ์
 ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ข้าพเจ้า
 ขอตั้ง กระหู่ ตาม รัฐมนตรีว่าการกระ-
 ทรวงการคลังตั้งต่อไป เท่าที่เป็นอยู่
 ในบัดนี้ปรากฏว่าที่ดิน ซึ่งควรเป็น ของ
 แผ่นดินตามหัวถนนสาธารณะ ประโยชน์
 ที่ลงถึงแม่น้ำเจ้าพระยา และเป็นท่าเรือ
 ข้างมาก่อนหลายแห่ง เช่นหัวถนนปาก
 คลองตลาด หัวถนนท่ากลาง และหัว
 ถนนท่าโรงยาเก่า ฯลฯ เป็นต้น ได้ตก
 ไปเป็น ของ พระคลังข้างที่ อันนับเป็น
 ส่วนบุคคล โดยบางแห่งพระคลังข้างที่
 ได้เก็บค่าเช่าเอาเป็นประโยชน์ ที่เป็นคัง
 นัย่อม เป็นการ ขัดขวางทางสัญจรของ
 ประชาชนและขาดประโยชน์ของแผ่นดิน
 ที่ควรมีควรได้ ทั้งกระทำให้ขาดความ
 สะดวกและขาดความสวยงาม อีกด้วย
 ข้าพเจ้าจึงอยากทราบว่าที่รัฐบาล ปล่อยให้
 ให้เป็นไปดังนี้เพราะเหตุใด และถ้าจะ
 เปิดทางนั้น ๆ ให้เป็นทางสาธารณะประ-
 โยชน์ตามเดิม จะได้หรือไม่

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรี

ช่วยว่าการกระทรวงการคลัง) :
 ที่ดินอันเป็นท่าเรือ ซึ่งอยู่ปลายถนน
 สาธารณะนั้น อยู่ในความปกครองของ
 หลายกระทรวงทบวงกรม เพื่อให้สม
 ประสงค์แก่ผู้ตั้งกระหู่ ตามที่ได้ถามรวม
 กันมากระทรวงการคลังจึงขอต่อไปว่า ท่า
 พระจันทร์ ท่าถนนตก ท่าเขี้ยวไขก่า
 และท่าหูกวาง อยู่ในความปกครองของ
 กระทรวงการคลัง เป็นประโยชน์ของ
 แผ่นดิน ไม่ขัดขวางทางสัญจรของประ-
 ชาชน และไม่ขาดความ สะดวก สวยงาม
 ใดๆ ส่วนท่านนอกจากนี้ทราบจาก
 กระทรวงมหาดไทยว่า สำหรับท่าปาก
 คลองตลาดท่ากลางและท่าโรงยาเก่า
 สำนักงานพระคลังข้างที่ได้อุปการและ
 ใช้อำนาจกรมสิทธิ์อยู่ ไม่มีหลักฐาน
 ปรากฏว่าเป็นท่าสาธารณะ ทางกรจึง
 ปล่อยให้ไปเป็นไปตามเดิมก่อน จนกว่าจะ
 ได้มีหลักฐาน หรือ พุทธิกรรม อย่างอื่น
 ที่อาจจะทำให้เป็นท่าสาธารณะได้แล้วจึง
 จะได้พิจารณาดำเนินการต่อไป

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ข้าพเจ้า

ขอซักว่าเมื่อปรากฏว่าที่ดินเป็นของรัฐ-
บาลและรัฐบาล ได้ปล่อยให้พระคลัง ข้าง
ที่ปกครองมา และยังไม่ได้ทำความตกลง
ว่าเป็นอย่างไรอย่างนั้นแล้ว รัฐบาลจะจัด
การให้คืนมาได้หรือไม่

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการ กระทรวง การคลัง) :
ข้าพเจ้าได้ตอบแล้วเมื่อก่อนว่า ที่ที่อยู่
ในความปกครองของกระทรวงมหาดไทย
นั้น หลักฐานเท่าที่ปรากฏอยู่ในบันทึก
เป็นของสำนักงานพระคลังข้างที่ ไม่ใช่
เป็นที่สาธารณะของแผ่นดิน เพราะฉะนั้น
ถ้าหากว่ามีเหตุผลพิเศษใด ๆ ดังที่ท่าน
สมาชิกว่า อาจจะได้มาโดยทางราชการ
ก็ตาม หรือท่านผู้นั้นมีหลักฐานเพียงพอ
อย่างใดก็ตาม รัฐบาลหวังว่าท่านผู้นั้น
คงจะชี้แจงมายังกระทรวงมหาดไทยเพื่อ
จะได้พิจารณาต่อไป

ร.ต.ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทนจ้ง-
หวัดพัทลุง) : ข้าพเจ้าขออนุญาต
ซักถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด-
ไทยจะได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ได้ ท้องถามรัฐมนตรีว่าการคลัง.

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทนราช-
ฏร จ้ง หวัด พัทลุง) : ถ้าอย่างนั้น
ขอซักเป็นข้อ ๒ ว่า ที่ดินอย่างนั้นเมื่อ
เป็นของพระคลังข้างที่ปกครองมา แต่คน
โดยมากเห็นว่าเป็นของรัฐบาล หรือเป็น
ของแผ่นดินเช่นนี้รัฐบาลไม่ร้อนใจที่จะ-
เร่งเอากลับคืนมาหรือจะปล่อยให้ไปเป็นของ
บุคคลอย่างนั้นหรือ ตั้งใจจะเอาคืนมาบ้าง
หรือไม่

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการ กระทรวง การคลัง) :
ข้าพเจ้าอาจจะตอบแทน ใจท่าน รัฐมนตรี
ว่าการ กระทรวงมหาดไทย ผิดหรือ
ถูกก็ได้แต่ว่าตามความรู้สึกของข้าพเจ้า
ว่า ถ้าข้าพเจ้าเป็น รัฐมนตรี ว่าการ
กระทรวงมหาดไทยแล้ว เมื่อปรากฏข้อ
เท็จจริงชัดว่าเป็นของรัฐบาล เชื่อว่าคง
จะรีบตะครุบเอาโดยเร็ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของขุนอินทรภักดี

ขุนอินทรภักดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเพชรบูรณ์) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
คลังดังต่อไปนี้

๑. รัฐบาลมีนโยบายอย่างไร ใน

อันที่จะแก้ไขมีผู้รับจำนอง ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกต้องเดือดร้อนในการที่ต้องเสียเวลาและเสียเงินค่าใช้จ่ายในการส่งโฉนดไปยังเจ้าพนักงานสรรพากร ในเมื่อเจ้าของนาไม่ชำระ หรือค้างเงิน อากร ค่านาตามพระราชบัญญัติ เก็บเงิน อากร ค่านา ร.ศ. ๑๑๙ บ้างหรือไม่ เพราะเหตุใด

๒. ราษฎรผู้เดือดร้อนนั้นจะเรียกร้องให้เจ้าพนักงานสรรพากรชด ใช้ค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปนั้นจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง) :

๑. ที่ผู้รับจำนองจะต้องส่ง โฉนดไปยังเจ้าพนักงานนั้นก็เฉพาะในกรณีที่ผู้จำนองถูกยึดที่ดินที่จำนองขายทอดตลาด เพราะค้างค่าภาษีอากร อันเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕

๒. ค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปเพราะการส่งโฉนดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายในการยึดทรัพย์จะเรียกร้องเอาจากเจ้าพนักงานได้เท่าที่เจ้าพนักงานเห็นว่าเป็นการสมควร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายบุญศรีเทพาคำ ไม่มา

กระทู้ต่อไปของนายหอมจันทน์ วัฒน-
วิจารณ์เรื่องครูและโรงเรียนไม่พอใช้

นายหอมจันทน์ วัฒนวิจารณ์
(ผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา) :

ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงธรรมการตั้งต่อไป นครและโรงเรียนประจำบาลยังขาดแคลนอยู่ทั่วไปแทบทุกจังหวัด เฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดของข้าพเจ้า ครูคนหนึ่งสอนนักเรียนตั้ง ๑๐๐ คน และอาศัยศาลาวัดยัดเยียดกันเล่าเรียน ผลที่ได้รับกลับตรงกันข้ามกับความหวัง คือเด็กขาดทั้งความรู้และสุขภาพ จึงขอทราบว่าการกระทรวงธรรมการจะจัดการแก้ไขในเรื่องนี้ให้ดีขึ้นได้อย่างไรหรือไม่ หรือไม่สามารถจะแก้ไขได้

ขุนสุคนธ์วิทศึกษากร (รัฐมนตรีช่วยราชการกระทรวงธรรมการ) :

กระทรวงธรรมการขอตอบดังนี้ ในปัญหาเรื่องการศึกษาที่โรงเรียนประจำบาลอาศัยศาลาวัดเป็นที่เล่าเรียนนั้น กระทรวงธรรมการได้พยายามแก้ไขอยู่เสมอ ตั้งจะเห็นได้ว่าเมื่อกระทรวงธรรมการได้รับงบประมาณมาแล้วก็ได้พิจารณาการก่อสร้างตัวโรงเรียนโดยทั่วไปตามความจำ

เป็นก่อนหลังเสมอทุกปีมา เฉพาะใน
ศกนรัฐบาลได้จัดการคืนเงินศึกษาพลีที่
ไต่ยมมาจากจังหวัดต่าง ๆ นั้นแล้ว เมื่อ
จังหวัดได้รับเงินคืนไปแล้วก็จะได้นำ
เอาไปใช้ก่อสร้างตัวโรงเรียนประชาบาล
อันเป็นการแก้ไขโรงเรียนที่ว่ามีเด็กยาก
เข็ญนั้นได้อีกส่วนหนึ่งด้วย ในปัญหา
เรื่องครูสอนนักเรียนมากนั้น ในข้อ
กระทรวงธรรมการก็ได้พยายามแก้ไขอยู่
แล้วอย่างรีบเร่ง เช่นในศกนี้ได้เพิ่มจำ-
นวนครูประชาบาลแก่ทุกจังหวัดเป็นจำ-
นวนเกือบ ๑,๕๐๐ คนแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของขุนรัษฎากร

ขุนรัษฎากร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดสุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
ดังต่อไปนี้

๑. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า ถนน
จากตลาดบางรัก ไปหน้าศาลเจ้าไหหล่า-
ปากคลองสารอำเภอบางรัก จังหวัด
พระนคร รถยนต์เคยเดินถึงหน้าศาล
เจ้าโดยสะดวกมากกว่าสิบปีแล้วนั้น บัด
นี้ผู้กำลังปลูกห้องแถวรุกล้ำถนนสายนี้
อันเป็นการขัดการจราจรของรถ

๒. ในกรณีที่ปรากฏว่าถนนสาย
นี้ซึ่งเป็นถนนแต่เพียงสายเดียวที่จะไปถึง
ศาลเจ้าไหหล่าได้เปิดเป็นทางสาธารณะมา
มากกว่าสิบปีแล้ว ซึ่งตามปกติย่อมตกมา
เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินโดยอภี-
นางกฎหมาย เมื่อได้มีผู้บุกรุกขึ้นเช่นนี้
รัฐบาลจะจัดการอย่างไรและเมื่อใด

น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ์
ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวง-
มหาดไทย) : รัฐบาลขอตอบกระทู้ว่า

๑. กระทรวงมหาดไทย ได้สอบ-
สวนแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีกรรฎลักถนน
สายนี้ อย่างไร ทั้งการจราจรยังคงเป็น
ไปตามปกติเช่นเดิม

๒. เมื่อการสอบสวนปรากฏดัง
กล่าวแล้ว รัฐบาลจึงไม่มีอะไรที่จะต้อง
จัดการแต่อย่างใด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายสวัสดิ์ยูวะเวส เรื่อง
การใช้สถานที่ของวัดเล่นการพนันและ
มหกรรมต่าง ๆ

นายสวัสดิ์ ยูวะเวส (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดนครสวรรค์) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ เหตุใด

รัฐบาลจึงอนุญาตให้เจ้าอาวาส ศาสนา-
จารย์ และบุคคลภายนอก ใช้บริเวณวัด
สถานที่ของวัดแห่งพุทธ ศาสนา ประกอบ
พิธีกรรม มหกรรมต่าง ๆ เช่นให้มีการ
พนันหมายอักษร ข. การแสดงผู้หญิง
สวย การจำหน่ายสุรา จัดมหรสพอย่าง
ครึกครื้น ขึ้นเป็นเครื่องเรื่อรื่องปวง
ชนให้เข้าไปร่วมงาน แล้วเรียไรเงินจาก
ปวงชนเหล่านั้น รัฐบาลมีนโยบาย
อย่างไรในกรณีเช่นนี้

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์.น.
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย):
รัฐบาลขอตอบกระทู้ว่า การใช้บริ-
เวณหรือสถานที่ของวัดเป็นที่ ประกอบ
พิธีกรรม มหกรรมต่าง ๆ ดังกระทู้ถาม
นี้ได้เป็นประเพณีที่ปฏิบัติ กันมา นาน
แล้ว โดยทางวัดประสงค์จะหารายได้มา
สมทบเพื่อบำรุงพระศาสนา แต่ในส่วน
การจัดให้มีการเล่นบางประการ ซึ่งตาม
กฎหมายจะต้องขออนุญาตก่อน เช่น
การเล่นการพนันตามบัญชี ข. ท้ายพระ
ราชบัญญัติการพนันนั้น ในการอนุ-
ญาติการกระทรวงมหาดไทยได้คำนึงถึงสถาน
ที่เล่นเช่นนี้แล้ว

นายสวัสดิ์ ชูวะเวส (ผู้แทน

ราษฎรจังหวัดนครสวรรค์) : อยาก
จะขอทราบว่ต่อไปการที่รัฐมนตรีว่า
การกระทรวงมหาดไทย คำนึง อยู่แล้วจะ
ยังอนุญาตให้ หรือจะไม่อนุญาต

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์.น.
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย):
ไม่อนุญาต

ประ ชาน สภาผู้แทนราษฎร :
หมตว่าระกร.ที่ วาระต่อไปขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติ
สำหรับแต่งงานคนต่าง ประเทศ ใน กรุง-
สยาม ร.ศ. ๑๑๕ พุทธศักราช ๒๔๘๐
ของรัฐบาล พิจารณาเป็นวาระที่ ๑

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ):
รัฐบาลขอเสนอร่าง พระราช บัญญัติ
ฉบับนี้ขึ้นมานั้นก็โดยเหตุผลที่ว่า ใน
เวลานี้เราได้มีประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ครบบริบูรณ์แล้ว และประกอบ
ทั้งเราได้มี พระ ราช บัญ ญัติ จก ทะ เบียน
ครอบครัว และได้มีกฎกระทรวงของ
กระทรวงมหาด ไทยและ ของ กระทรวง
การต่างประเทศออกเพื่อ บัญญัติ ดัง แบบ
แห่งการจดทะเบียนการสมรสแล้ว เพราะ
ฉะนั้นพระราชบัญญัติสำหรับแต่งงานคน

ต่างประเทศในกรุงสยาม ร.ศ. ๑๑๕ ซึ่งได้ออกในสมัยที่ประมวลกฎหมายยังไม่สมบูรณ์ นั่นก็ควรที่จะได้ยกเลิกไปหวังว่าสภา ฯ คงจะไม่ขัดข้องในการที่จะรับหลักการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าก็จะได้อธิบายว่า.....

ขุนอินทรภักดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์) : กฎหมายยกเลิกกฎหมายเก่า นั้น เราเคยพูดกันแล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเคยจำได้ คือ นายถึก รัตนพันธ์ ขอโทษที่ต้องออกนามเป็นผู้เสนอแก้กฎหมายไปลิสที่มีกฎหมายอาญาทับแล้ว สถานเห็นว่าการยกเลิกกฎหมายเก่า นั้น เราไม่ควรจะออกกฎหมายทับกฎหมาย เฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องกฎหมายการแต่งงาน นี้ เราได้มีประมวลแพ่ง ฯ ออกมาแล้ว ที่นี้รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัตินี้มายกเลิกพระราชบัญญัติแต่งงานคนต่างประเทศ ซึ่งมีประมวลแพ่ง ฯ ทับอยู่แล้ว เราควรจะตรากฎหมายซ้ำอีกหรือ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ควร เมื่อเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ควรรับหลักการ เพราะเหตุว่า

กฎหมายเก่านั้นมีกฎหมายประมวลแพ่ง ฯ ทับกันนับว่า ได้ถูกยกเลิกไป อยู่ในตัวเมื่อทับกันแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องพิจารณาจนทำให้เสียเวลา

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : คือเรื่องนี้ได้ตรวจแล้ว พระราชบัญญัติจดทะเบียนครอบครัวก็ดี และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ดี เราไม่มีข้อความ คือโดยเฉพาะพระราชบัญญัติจดทะเบียนครอบครัว ซึ่งได้ออกภายหลังประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น ไม่มีข้อบัญญัติที่ว่า จะต้องยกเลิกกฎหมายที่ขัดหรือแย้งกันด้วย เพราะฉะนั้นจำเป็นจะต้องมีพระราชบัญญัติให้ยกเลิก แต่ถ้าพระราชบัญญัตินั้นมีบัญญัติให้ยกเลิกแล้ว เราจะไม่ต้องมีกฎหมายเสนอมาในสภา ฯ เลย

ขุนอินทรภักดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์) : ขอประทานโทษ ที่จะต้องกล่าวเป็นครั้งที่สองกฎหมายไปลิสซึ่งผู้แทนพัทลุงได้เคยเสนอครั้งหนึ่งนั้น สภา ฯ นี้ได้ลงมติว่า มีกฎหมายอาญาทับอยู่แล้ว แต่กฎหมายลักษณะอาญาหาได้บอกได้ชัดแจ้ง ไม่ว่า

ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติซึ่งกฎหมายลักษณะอาณานั้นได้ออกทับ สภาฯ นั้นได้สันนิษฐานไว้แล้ว กฎหมายซึ่งเราบัญญัติออกในครั้งหลังทับกฎหมายเก่าที่ได้ออกไปแล้ว กฎหมายเก่านั้นให้เป็นอันยกเลิก นักกฎหมายการแต่งงานสำหรับคนต่างประเทศซึ่งเรามีบัญญัติไว้ในประมวลแพ่งบรรพ. ๖ แล้ว กฎหมายเดิมก็ต้องยกเลิกไปด้วยกันกระมัง เพราะมาตรา ๓ แห่งประมวลแพ่งและพาณิชย์ก็บอกชัดว่า ถ้าความขัดแย้งกันก็ให้ยกเลิกเสีย

นายจิ่ง จิ่งจิตร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง) : เพื่อสงวนเวลาไว้พูดในเรื่องอื่นต่อไป ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นควรลงมติ ขอให้ไปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไปขอให้ไปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าประชุมตกลงให้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ขอให้ส่งกรมการตามระเบียบเผื่อว่าจะมีข้อสงสัยจะทำให้เสร็จไปขึ้นกรมการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ส่งกรมการชุด ๓ แปรผู้ตักภายใน ๓ วัน

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ๓ วันก็พอ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แปรผู้ตักภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมมีมติให้แปรผู้ตักภายใน ๓ วัน วาระต่อไปร่างพระราชบัญญัติเหรียญรัตนาภรณ์รัชกาลที่ ๘ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

นายกรัฐมนตรี : ในการที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มาเพราะเหตุว่าเหรียญรัตนาภรณ์นี้ ตั้งแต่

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

๒๑

รัชกาลที่ ๕ ได้เคยสร้างมาแล้วและรัชกาลที่ ๖ ก็สร้างต่อมาจนถึงรัชกาลที่ ๗ ครั้นมาในรัชกาลนี้ จึงเห็น สมควร ที่จะสร้างต่อไปตามเดิม เพราะเป็นเหรียญที่เชิดชูพระเกียรติยศเกียรติศักดิ์แห่งองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นที่สักการะของปวงชนชาวสยาม จึงควรทำขึ้นโดยพระราชบัญญัติ ดังนั้นรัฐบาลจึงได้เสนอมายังสภา ฯ

ขุนวรสิทธิ์ตรุณเวทย์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย) : เรื่องที่จะกราบเรียนต่อไปนี้ ขอได้โปรดเข้าใจว่า ในการที่เรียนนั้นเรียนเพื่อเป็นการทักท้วงการจ่ายเงินของประเทศชาติ เพื่อให้เป็นไปในทางที่ควร หากว่าเป็นการที่ไม่เกี่ยวแก่การจ่ายเงินของประเทศชาติแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่กล่าวถึงในเรื่องนี้ เพราะเหตุฉะนั้นถ้าหากว่าการกล่าวของข้าพเจ้าเป็นการกระทบกระเทือนถึงพระมหากษัตริย์องค์ใดองค์หนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าขอรับพระราชทานอภัยด้วย ที่รัฐบาลว่าการสร้างเหรียญขึ้น เราสร้างตั้งแต่รัชกาลที่ ๕ รัชกาลที่ ๖ และรัชกาลที่ ๗ ก่อนเวลาเปลี่ยนการปกครองเป็นลำดับมานั้น เพราะเหตุฉะนั้นในรัชกาลที่ ๘ จึงควรจะสร้างบ้าง เพราะ

ว่าเป็นแบบอย่างที่ดี แต่ว่าเหตุใดในรัชการก่อน ๆ จึงได้ทรงสร้าง แล้วก็เหตุอย่างเดียวกันนั้น ควรจะเป็นเหตุอันควรแก่สถานการณ์สำหรับ ใน บัจจุบันนี้ คือที่ควรจะสร้างในรัชกาลที่ ๘ นี้หรือไม่ ซึ่งเป็นข้อสำคัญในการที่จะพิจารณาญัตตินี้ รัฐบาลหาได้ชี้แจงอย่างใดอย่างหนึ่งไม่เลย - สิ่งทั้งหลายทั้งปวงย่อมมีเวลาที่จะเปลี่ยนแปลงไป ไม่ใช่ว่าเป็นอยู่อย่างไร แล้วยอมจะเป็น อยู่ อย่างนั้นเสมอไป เวลาหนึ่งคืออีกเวลาหนึ่งอาจจะไม่ได้ เวลาหนึ่งไม่ได้ แต่อีกเวลาหนึ่งก็เป็นได้ เพราะฉะนั้น การที่สร้างเหรียญรัตนากรัตก็เช่นเดียวกัน ในเวลานั้นเป็นการเหมาะสม สมควรที่จะสร้าง แต่ว่าในเวลานี้ ไม่เป็นการเหมาะสมไม่สมควรสร้างก็อาจเป็น ได้แล้วแต่กรณี เพราะฉะนั้นในการที่เราจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยถือเอาแบบอย่างดังเรื่องนี้นั้น เราจำเป็นจะต้องพิจารณาและใคร่ครวญถึงเหตุผลในเวลานั้นและเวลานั้นประกอบกันจึงควรประพจน์หรือควรทำ ถ้าหากว่าเราไม่ได้พิจารณาเหตุผลเช่น นั้นแล้ว การที่เราจะทำตามอย่างเสมอไปนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นสิ่งที่เราไม่น่าจะพึงกระทำ เช่นนั้นเพราะเหตุว่าในการที่เราจะเอา

แบบอย่างอันใดนั้น ถ้าหากว่าเราไม่มีการพิจารณาให้เป็นการรอบคอบด้วยประการที่ปวงคั่งเช่นที่ใดก็ราบเรียนมาแล้วอาจจะได้รับผลไม่พึงปรารถนาในภายหลังก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้เราจะต้องพิจารณาว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการสืบสันนิษฐานแต่กรณีใด ในรัชกาลที่ ๕ จึงได้ทรงสร้างขึ้นในรัชกาลที่ ๕ กัดในรัชกาลก่อน ๆ นั้นก็คิดว่าได้สร้างขึ้นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าการกำรนั้นมิเหตุผลอันสมควรที่ควรสร้าง แต่ทว่าในปัจจุบันนี้แล้วข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่เหตุผลที่สมควรจะสร้าง หรือเหตุผลอันนั้นเราได้ผ่านพ้นไปเสียแล้ว คือว่าในการที่สร้างในสมัยรัชกาลที่ ๕ หรือในสมัยรัชกาลที่ ๗ หรือก่อนนั้นขึ้นไป เป็นการกระทำที่จำเป็น เพราะว่ากระทำเช่นนั้นนับว่าเป็นนโยบายที่สำคัญในการที่จะปกครองบ้านเมืองให้เป็นสุข แต่ทว่าในสมัยนั้นข้าพเจ้าคิดว่าไม่เป็นการจำเป็นที่ว่าในสมัยนั้นเป็นการกระทำที่จำเป็นก็โดยเหตุว่า ในสมัยนั้น การปกครองบ้านเมืองอาศัยความภักดีของพลเมืองต่อพระมหากษัตริย์ของตน เป็นอำนาจสูงสุดใช้บังคับดำเนินการปกครองบ้านเมือง แต่ใน

ปัจจุบันนี้เราหาได้อาศัยความภักดีในทำนองนั้นไม่ ในการที่จะกระทำให้พลเมืองเกิดความภักดีเช่นนั้นก็ย่อมจะทำได้โดย ๒ ประการ คือว่าประการหนึ่ง กระทำโดยพระเดช แต่ทว่าอีกประการหนึ่งกระทำโดยพระคุณ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ พระองค์เป็นผู้ที่ทรงบุญญาอย่างเฉียบแหลม ทรงเห็นธรรมเป็นอำนาจ ทรงเห็นธรรมเป็นสิ่งที่ควรประพฤติ ในการที่จะให้พลเมืองภักดีต่อพระองค์นั้นไม่ควรที่จะใช้วิธีฆ่าผู้พ้นคน หรือกดขี่ข่มเหงให้เขาภักดี ด้วยเหตุฉะนั้นแหละ พระองค์จึงทรงสร้างเหรียญรัตนาภรณ์ขึ้น และกระทำการ อย่างใดอื่น เพื่อเป็นการสำแดง พระราชอัธยาศัยไมตรี และมิตรภาพแห่งพระองค์เพื่อพลเมือง จะได้เกิดความจงรักภักดี เพื่อจะได้ทรงใช้ในการปกครองเพื่อประโยชน์แก่พลเมืองโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งในบัดนั้นโดยคุณธรรมที่พระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น จึงปรากฏว่าบรรดาพลเมืองทั่ว ๆ ไปได้มีความจงรักภักดี และในสมัยของพระองค์นั้นบ้านเมืองก็เป็นสุขอย่างยิ่ง ซึ่งใคร ๆ ก็ถวายคำสรรเสริญอยู่ทั่วไป เพราะฉะนั้นการที่ทรงสร้างในรัชกาลที่ ๕ จึงเป็น

การสร้างอย่างมีเหตุผล ที่ว่าในสมัยนี้ไม่
 เป็นการจำเป็นเพราะเหตุว่าฐานะการบ้าน
 เมืองได้เปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว คือเปลี่ยน
 เป็นอย่างอื่นไป ฐานะการปกครองบ้าน
 เมืองในปัจจุบันนี้เราไม่จำเป็น ต้องอาศัย
 อิทธิพลต่าง ๆ โดยทำนองเดียวกันกับใน
 ครั้วรัชกาลที่ ๕ หรือที่ ๖ เช่นนั้น เพราะ
 เหตุว่าเราได้ดำเนินการปกครองโดยแบบ
 รัฐธรรมนูญ อำนาจสูงสุดที่ใช้บังคับใน
 การ ดำเนินการ ปกครองบ้านเมือง ก็มีอยู่
 แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการ
 ไม่สมควรที่จะออกพระราชบัญญัติเหรียญ
 รัตนาภรณ์นั้นในปัจจุบัน คำว่าภักดีนั้น
 ตามปทานุกรมท่าน แปลว่า ความเลื่อมใส
 หรือความนบนอบ ในการนี้ข้าพเจ้าขอ
 กราบเรียนด้วยความเคารพและสักการะต่อ
 พระมหากษัตริย์ของข้าพเจ้าว่า ในปัจจุบัน
 นี้ความภักดีโดยทำนองเดิมนี้ไม่จำเป็น
 สำหรับใช้ในการ ปกครอง บ้านเมืองใน
 บัดนี้เสียแล้ว เพราะสถานการณเป็นการ
 ตรงกันข้ามกับ การปกครองบ้านเมืองใน
 ปัจจุบันนี้ เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็น
 ว่าการกระทำเช่นนั้นจะไม่เป็นการถูกต้อง
 ด้วยกรณีและกาลเทศะ.....

ประ ชา น ส ภ า ผู้ แทน ร าช ฎ ร :
 ไม่ใช่ท่าน ความภักดีนั้น เวลานี้

รัฐบาลก็รัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 นะท่าน เพราะฉะนั้นต้องระวังหน่อยใน
 การพูด

ขุนวรสิทธิ ตรีคุณเวทย์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดเลย) : ข้าพเจ้าขอพูด
 คือ ไปว่า อีก ประการ หนึ่งถ้าเราจะ
 คิดถึงการจ่ายเงินของประเทศ ; ข้าพเจ้า
 เห็นว่าการสร้างเหรียญรัตนาภรณ์นั้นต้อง
 จ่ายเงินในงบประมาณของประเทศไปใช้
 เพราะ ฉะนั้นใน การ จ่ายเงิน นั้น ข้าพเจ้า
 เห็นว่า ไม่ เป็น การ ถูกหลัก ของ การ จ่าย
 เงินของประเทศชาติ เพราะเหตุว่าการ
 จ่ายเงินของประเทศชาตินั้นผิดกับการจ่าย
 เงินของเอกชน เรามีหลักอยู่ว่าการจ่าย
 เงินนั้น จะต้องจ่ายเพื่อ ประโยชน์ แก่ ชน
 ทั่ว ๆ ไป เช่นเป็นการจ่ายเพื่อสาธารณ
 ูปการ หรือจ่ายเพื่อลงทุนเป็นต้น แต่
 ในการจ่ายเช่นนี้หากเป็นเช่นนั้นไม่ เป็น
 การ สร้างเหรียญรัตนาภรณ์แล้ว ก็พระ
 ราชทานแก่คนนั้นคนนั้นเป็นการ โดย
 เฉพาะเท่านั้น เพราะฉะนั้น การจ่ายเงิน
 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่เป็นการถูก
 ต้อง ด้วยเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่
 สมควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราช
 บัญญัตินี้ไว้พิจารณา

นายกรัฐมนตรี : ที่จริง สำหรับเหรียญรัตนาภรณ์ เป็นเหรียญ ส่วนพระองค์แท้ ๆ ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า เพื่อเชิดชูพระเกียรติยศเกียรติศักดิ์ จึงเห็นควรออกเป็นพระราชบัญญัติ ความสำคัญคงมีเพียงเท่านั้นเอง ส่วนเรื่องเงินที่ต้องใช้จ่ายในการนี้ ก็เป็นเงินส่วนพระองค์ จึงเห็นว่าสภาฯ นี้ควรจรรับหลักการ

พระพิณธนากร (ผู้แทนราษฎร จังหวัด เชียงใหม่) : พระราชบัญญัตินี้ถ้าจะพูดในแง่รัฐบาลแล้วก็ควรจรรับหลักการและเสนอเข้ามาเป็นอย่างยิ่ง แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะกราบเรียนต่อสภาฯ นี้ ข้าพเจ้าจำเป็น จะต้อง ตง อารัม ภก ภา เหมือนอย่าง สมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อก่อนว่า ในการที่ข้าพเจ้าจะอภิปรายนั้น อาจ จะกระทบกระเทือน ไป ถึงพระมหากษัตริย์ พระองค์ใดก็ดี ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้า ต้องขอรับ พระราชทานอภัยโทษเสียก่อน เพราะ ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์เช่นนั้น ที่ข้าพเจ้าจะพูดในแง่ของผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจรรับคัดค้าน และไม่ ควรจรรับหลักการ มีเหตุผลดังนี้ ๑. เวลา ราษฎรยังยากจน ในที่กัณฑ์การโดยมาก

ที่กัณฑ์การ หมายความว่าไม่มีถนนหนทาง คนต้องกินกลอยและรากไม้กันโดยมาก ไม่ควรจะใช้เงินในการแต่งตัว เหรียญตราหมายความว่าแต่งตัว ๒. พระมหากษัตริย์ของเราเวลานี้ยังทรงพระเยาว์อยู่ ยังไม่ทราบถึงความประสงค์อันแท้จริงนั้น จะทรงโปรดในเรื่องนี้หรือไม่ ขอรับ ประทานโทษ ข้าพเจ้าทราบว่าพระราช บิคาไม่ทรงโปรดในเรื่องนี้เลย และทรง โปรดพระราชரிบไทยเป็นอันมาก และ พระราชโอรสอาจทรงตามอย่าง พระราช บิคาบ้างก็เป็นได้ ๓. บางทีอาจจะมีผู้หยิบ ยกเหตุผล ชน ช้างว่าเหรียญนี้เป็นส่วน พระองค์ ดังที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้กล่าว แล้วแต่ข้าพเจ้าจะได้กราบเรียนว่า เหรียญ นี้ถึงจะได้ใช้เงินส่วนพระองค์ จะไม่ใช้ เงินในงบประมาณก็จริง แต่เมื่อปรากฏ ว่าการ จับบจ่ายใน ส่วน พระองค์ มาก ขึ้นก็ จำเป็นที่จะยกขึ้นเป็นเหตุที่จะให้ทางรัฐ บาลทนเกล้า ๆ ถวายให้พระองค์มากขึ้น นั้นเป็นเหตุหนึ่ง การจับบจ่ายมากก็จำเป็น จะต้องทนเกล้า ๆ ถวายให้มากขึ้น ผล ของการนี้ก็ต้องตกแก่ปวงประชาราษฎร ที่ต้องเสียภาษีอากรนั่นเอง เพราะ ฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ ควรจรรับหลัก การอนัน และมีเหตุผลอีกหลายประการ

ถ้าจะหยิบยกมากล่าวในที่นี้ก็จะกระทบ
กระเทือนถึง พระมหากษัตริย์ และใครต่อ
ใครอีกมาก ข้าพเจ้าจะไม่ขอยกมากล่าว
แต่ข้าพเจ้าขอให้ ระลึก ถึง ประวัติ การณ์
รัฐธรรมนูญต่าง ๆ เช่นรัฐธรรมนูญ
ประเทศอังกฤษ เมื่อครั้งได้เปลี่ยนแปลง
การปกครองแล้วนั้น รัฐธรรมนูญได้
เป็นไปตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ และ
ต้องกินเวลาช้านานเท่าไรกว่าจะเรียบร้อย
ลงได้ อำนาจได้ตกอยู่แก่มือใครตั้ง
๒๕๐ กว่าปี เพราะฉะนั้นจึงขอให้ระวัง
ให้มาก

ร.ต. ถัด รัตน พันธุ์ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัด พิษณุโลก) : ข้าพเจ้า
เห็นสมควร และพ้องด้วยที่จะรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะว่าเวลา
นี้ถึงแม้ประเทศเราจะ ปกครอง อย่างระ-
บอบประชาธิปไตยก็ตาม แต่ว่าประชา
ธิปไตยซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงมีพระราช
อำนาจอยู่อย่างที่เราเรียกว่า รัฐบาลของ
พระมหากษัตริย์ เพราะฉะนั้นในการที่จะ
สร้างเหรียญรัตนาภรณ์ ตาม อย่าง รัชกาล
ที่๕ ที่ ๖ และที่ ๗ นั้น ข้าพเจ้าจึงเห็น
เป็นการสมควร ส่วนการเงินนั้นยอม
เข้าใจกันอยู่แล้วว่าเป็นเงินส่วนพระองค์

เมื่อเป็นส่วนพระองค์แล้วเราก็ไม่จำเป็น
จะต้องไปกั๊กกันหรือขั๊กของ ถ้าต่างว่า
เงินของใครคนหนึ่งเขาจะใช้ทำอะไรของ
เขา เราก็ไม่มีหน้าที่ที่จะไปกั๊กกัน เมื่อ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ จะสร้าง
เหรียญรัตนาภรณ์เช่น นี้เราก็ไม่จำเป็นจะ
ต้องไปขั๊กของ และต่างว่าจะขอให้เพิ่ม
เงินในงบประมาณขึ้น ทั้งผู้แทนเชียงใหม่
กล่าวนั้น เราไม่ให้ก็ได้ เพราะเป็นอำ-
นาจของสภาผู้แทนราษฎร เราไม่เห็น
ด้วยในการเพิ่มเพื่อยและการแต่งตั้งก็เป็น
ธรรมดาอยู่เองที่พระเจ้าแผ่นดินเป็นผู้มี
พระเดชพระคุณแก่ประชาราษฎร์ ส่วน
การที่พระเจ้าแผ่นดิน ทรงพระเยาว์อยู่
และไปอ้างเอา พระราชบิดาว่าชอบแก่
พระโอรสอาจไม่ชอบก็ได้ เพราะฉะนั้น
สรุปรวมความว่าเงินส่วนพระองค์ รัฐ-
บาลเสนอมาเพื่อขออนุมัติต่อสภา ฯ เท่า
นั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นชอบด้วย
ที่จะรับหลักการพระราชบัญญัตินี้

ขุน พิเคราะห์ คดี (ผู้แทน-
ราษฎรจังหวัด ชุขันธ์) : เรื่องเหรียญ
รัตนาภรณ์นี้ เป็นเหรียญ ส่วน พระ องค์
ที่จริงบรรพบุรุษของ พระ บาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวท่าน เคย ปก ครอง ประเทศ ชาติ

มา เราควรจะระลึกให้มาก ที่ทรงพระกรุณาธิคุณ สร้างขึ้นโดยทุนทรัพย์ของท่านเองเพื่อท่านอยากจะทำเวลานี้เป็นประชาธิปไตย คนไหนจะทำให้ประชาธิปไตยดีขึ้น แล้วท่านก็จะให้กันนั้นเพื่อส่งเสริมกำลังกายและกำลังใจเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติด้วย นี่เงินของท่าน เราให้ท่านไปเท่านั้นแล้วท่านเหลือเอาไปสร้างให้เอง ท่านเห็นคนไหนจงรักภักดีต่อประชาธิปไตย ท่านก็ให้เท่านั้นเองไม่เห็นควรจะไปกัดกันอะไรเลยที่ว่าไปถึงการเพิ่มงบประมาณอะไรนั้น เพิ่มมาเราก็ไม่ให้เท่านั้นเอง สภาฯ ไม่ได้แล้วจะไปเอาอะไรได้ ขอให้ท่านคิดถึงให้ซึ่ง เคยว่าท่านยังไม่ทราบเหตุแล้วท่านก็เอาเหตุขึ้นมาว่าพัน เป็นการลงโทษอย่างจะขุดสันดอนท่านก็จะเปิดอภิปรายเพียงแต่รัฐมนตรีไปตรวจดูเท่านั้นเองก็ตกใจไปใหญ่ ยังไม่ทันได้ทำอะไรกันเลย ความจริงไม่มีอะไรเลยในเรื่องเหรียญนี้ เชื่อขุนพิเคราะห์ ๆ เถอะ ขอให้เราคิดดูว่าที่เราตั้งเป็นประเทศชาติขึ้นเพราะเหตุใดพระมหากษัตริย์ทรงรวบรวมหมู่คณะเป็นพวกเป็นตำบล จนเป็นแคว้นแคว้นจนเป็นอาณาจักร เราจะไม่เคารพบรรพบุรุษอย่างไรได้ เราต้องเคารพ

และท่านอยากจะทำอะไรใครจะดีและมีความจงรักภักดีป้องกันบ้านเมือง นี้เราต้องระลึกถึง เราต้องเชื่อทุกคน ข้าพเจ้าเคยรับราชการมาแล้วหลายรัชกาล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีเรื่องอะไรขอเสนอให้ลงมติ

ขุนกรุการพิจิตร นายจรัส
มหาวงศ์นันท์ รับรอง

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญอยู่เกี่ยวกับการพระราชทานเหรียญรัตนาภรณ์ซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเหมือนกัน และจะขอคัดค้าน เพราะฉะนั้นขอเปิดอภิปรายต่อไป

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือ ๒๑ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น (สมาชิกยกมือ ๔๒ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าลงมติได้ ผู้ใดเห็นว่าควร

จะรับหลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัติ
ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรดยกมือขึ้น
(สมาชิกยกมือ ๕๗ ท่าน)

ประชนสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น
(สมาชิกยกมือ ๑๒ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไปส่ง
กรรมวิธีการ ชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน
ในวัน

นายกรัฐมนตรี : แปรญัตติภายใน
๓ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่
ประชุมอนุมัติวาระต่อไป ขอให้พิจาร-
ณาร่างพระราชบัญญัติ ควบคุมการ
ทำ

อย่างสน พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล
พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ):
รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ ควบคุม
การทำอย่างสน พุทธศักราช ๒๔๘๐
ขึ้นมานับหลักการว่า เพื่อที่จะควบคุม
การทำอย่างสน เหตุผลก็คือต้นสนเป็นไม้

ที่มีค่าในทางน้ำมันและชันมีขึ้นในแถบป่า
ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ ประเทศ
สยามเป็นจำนวนมาก ในสมัยก่อนการตัด
โค่นทำอันตรายนั่นสนมีน้อย เหตุด้วยป่า
สนมักอยู่ห่างไกลที่ชุมชน และ การ
เจาะเพื่อเอายางก็ยังมี ได้ ทำกันแพร่หลาย
มาบัดนี้การค่าน้ำมันสนและชัน สนเจริญ
ยิ่งขึ้นมีราษฎรเป็นจำนวนมากที่หันเข้ามา
มีอาชีพในอุตสาหกรรมประเภทนี้ ต้นสน
จึงถูกรบกวนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน บางราย
เจาะยังไม่ถูกวิธี เป็นเหตุให้ต้นสนถูกทำลาย
เสียหายและถึงตายเป็นจำนวนมากด้วย
เหตุนี้รัฐบาลจึงเห็นเป็นการสมควรที่จะ
ให้มีตำรวจควบคุมเสียแต่เนิ่นเพื่อป้องกัน
ความเสียหายอันพึงจะมีขึ้นในกาลภายหน้า
และเพื่อรักษาพืชพันธุ์ต้นสนไว้ให้ถาวร
สืบไปเพราะฉะนั้นจึงหวังว่าท่านสมาชิก
คงจะเห็นด้วย และคงจะรับหลักการไว้พิจารณา
ต่อไป

หลวงนรินทร์ประสาธเวช (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี): ข้าพเจ้าเห็น
นี้ไว้พิจารณา เพราะว่าสภาผู้แทน
ราษฎรแห่งร่างพระราชบัญญัติว่าพระ
ราชบัญญัตินี้เป็นประโยชน์ในการ

รักษาบ้าน สนเป็นสินค้าสำคัญและเป็นยาชนิดหนึ่ง และการที่เราไม่มีพระราชบัญญัติรักษาบ้านเช่นนี้ ปล่อยให้ราษฎรตัดกันตามยถากรรมนั้นเป็นการไม่สมควรหากเรามีพระราชบัญญัติรักษาบ้านเช่นนี้แล้ว การควบคุมก็จะได้ควบคุมตามหลักวิชาการเป็นประโยชน์ไว้สำหรับกลบุตรกุลธิดาต่อไป และจะเป็นอาชีพที่ดีไม่เสื่อมเสีย เพราะฉะนั้นการที่รัฐบาลขอออกพระราชบัญญัตินี้เป็นการสมควรอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นี้ควรจะรับหลักการพิจารณาไว้เป็นกฎหมายต่อไป

พระพินิจธนากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : การจำเป็นที่จะต้องควบคุมในการทำยางสน ในกาลต่อไปนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่ที่จะจัดการในเวลาอันและตามวิธีของพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย โดยมีเหตุผลดังนี้คือ ๑. เวลานุกรมป่าไม่มีกิจการที่จะต้องกระทำในหน้าที่อีกหลายอย่างหลายประการ เช่นการควบคุมรักษาป่าไม่เป็นต้น ไม่มีโอกาสที่จะจัดการป้องกันไม่ให้คนลักลอบตัดไม้สัก หรือเผาป่าและทำลายได้ ก็เมื่อเป็นดังนี้แล้วจะเพิ่มหน้าที่อันนี้เข้าไปอีกในเวลาปัจจุบัน

นี้ ข้าพเจ้าเห็นการเหลือบ่ากว่าแรงของกรมป่าไม้ที่จะจัดทำได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วพระราชบัญญัติที่เราออกไปนั้นก็จะเป็นหมัน ซึ่งจะเหมือนกับพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่เราออกไปแล้ว เช่นพระราชบัญญัติปราบฝักตบชวาเป็นต้น และออกไปนานแล้ว แต่ฝักตบชวาก็ยังเต็มบ้านเต็มเมืองอยู่นั้น ออกไปทำไม เพราะฉะนั้นในเวลากรมป่าไม้ก็มีการกระทำอยู่เต็มที และปรากฏว่าคนก็ไม่ได้เพิ่ม ในเวลาพิจารณางบประมาณก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะไปกระทำหน้าที่ที่มีอยู่แล้วให้เคร่งครัดเข้า เพื่อประโยชน์ของชาติและบ้านเมืองจะได้ดีขึ้น เช่นไปตรวจการลักตัดไม้สักและถางป่าเป็นต้น เพราะเวลานการป่าก็ไต่ถางไปมาก และน้ำก็จะไม่มีใช้อยู่แล้วและ ๒. ถ้าพระราชบัญญัตินี้ออกไปแล้วจะทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรที่มีอาชีพในการเจาะยางเป็นอันมาก เพราะว่าถ้าจะดูแลแต่ผืน ๆ แล้ว ค่าใบอนุญาตปีละ ๒๕ สตางค์นั้นเป็นเงินแต่เพียงเล็กน้อยแต่ขอให้ระลึกว่าเวลานุกรมป่าไม้ไม่มีเจ้าพนักงานพอ และที่ทำการของเจ้าพนักงานป่าไม้ก็อยู่ห่างไกลจากบ้านราษฎรเป็นอันมาก บางทีกินเวลาเดินทางถึง ๓ วันเพราะฉะนั้นถ้าจะไปกว่าจะมา ก็ต้องเสียเวลาไม่รู้จักเท่าไร

ในสุดท้ายนี้แม่ข้าพเจ้าจะเพิ่มอีกที่ประชุม
นี้ข้าพเจ้าก็ขอจะแปรญัตติว่า ให้ใช้มาตรา
๘๘.๑๐ ก็พอแล้วแปลว่าให้ทำดังนี้ไป
พลางก่อนเมื่อกรมป่าไม้มีคนมากพอแล้ว
ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง

ขุนวรสิทธิ์รุณเวทย์ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดหนองคาย) : หลัก
การว่าเพื่อควบคุม ในการควบคุมนี้ข้าพ-
เจ้าเข้าใจว่าเป็นการกระทำอย่างใดๆอัน
เป็นการบ่อนกนมิให้ป่าสนนั้นถูกทำลายลง
หรือกำจัดการทำลายหรือเป็นการส่งเสริม
อย่างนี้เรียกว่าเป็นการควบคุมป่า แต่
ร่างของรัฐบาลนั้นหาได้เป็นดังที่ข้าพเจ้า
กราบเรียนเมื่อครั้งไม่ เป็นเรื่องที่วาง
ระเบียบดำเนินการของชุมชนซึ่งสัมพันธ์
ในทางเศรษฐกิจ โดยจัดให้มีโมโนโปลี
คือมีกรมผูกขาดไปทำ ซึ่งได้ปรากฏตาม
มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติ เป็นการ
จัดสรรให้เอกชนคนหนึ่งหรือบุคคลหมู่หนึ่ง
มีสิทธิที่จะเข้ายึดถือเศรษฐกิจ ทรัพย์สินจากป่า
สนนั้นเสียคนเดียวหรือพวกเดียว ในที่บาง
แห่งโดยการซื้อแรงงาน ของบุคคลมาก
คน โดยมีได้จากมาตรฐานค่าจ้างอย่าง
ต่ำว่าเท่าใดจึงจะเป็นการสมควรแก่มาตรฐาน
ในการครองชีพของเขา การที่จะทำ

เช่นนี้ ย่อมเป็นกรณีให้เกิดแต่การเศร้า
เท่านั้น ไม่เป็นการเหมาะสมสำหรับ
ประเทศสยามเราในปัจจุบันนี้ ป่าสนเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดินและในเวลานี้
ก็ได้ใช้ป่าสนนั้นเป็น สาธารณ ประ โยชน์
คือว่าสาธารณชนบุคคลทั่วไปมีสิทธิ ที่จะ
ใช้ประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่า
เป็นการปฏิบัติ ที่ดีงาม อยู่แล้ว ในเวลานี้
ถ้าหากว่าการ ใช้ ประ โยชน์ ร่วมกัน นั้น
เป็นไปโดยไม่สมควรเราก็จำเป็น จะต้อง
ควบคุม นั้นเป็นการควรแล้วแต่ว่าการ
ควบคุมนี้ข้าพเจ้า ไม่เห็น ว่ามี การเกี่ยว
ข้องอย่างใดกับการให้ทำการผูก ขาดเจาะ
อย่างสนอัน เป็นการ กีดกัน ประ โยชน์แห่ง
สาธารณชนที่เคยมีเคย ได้อยู่แล้ว หลัก
การที่รัฐบาล ควบคุมอย่างนี้เป็น หลักการ
ที่ทำความเดือดร้อนแก่ชนส่วนมาก แต่
ว่าเป็นประโยชน์แก่ชนส่วนน้อย เป็น
หลักการที่ข้าพเจ้า ไม่ อยาก ให้มีขึ้น ใน
ประเทศเราเลย จนกว่า จะ ได้มี กฎ หมาย
ควบคุมการดำเนินการเศรษฐกิจแล้ว เช่น
กฎหมายว่าด้วย ค่าจ้าง แรงงาน หรือเวลา
ทำการ หรือให้มีการประกันภัยเป็นต้น ก็
เมื่อกฎหมายเหล่านี้ยังไม่บังเกิดขึ้น พร้อม
แล้วเราจะมาจัดการ ให้มี โม โน โปลี กัน
มากๆ เป็นการใช้แรงงานเช่นนี้ ข้าพ-

เจ้าเห็นว่าไม่เป็นการสมควร ที่รัฐบาลนี้ จะส่งเสริมให้ชัขึ้น ข้าพเจ้าเกรงว่าหาก ว่ารัฐบาลจะให้มีการควบคุมโดยเด็ดขาด เศรษฐกิจที่พัวพันในเวลานี้ก็จะเปลวประโยชน์ ก็เมื่อเช่นนั้นเหตุใด รัฐบาลจึงไม่ทำริ ทำ ชัขึ้นเสียเองทั้ง การ บำ ไม้ ที่ รัฐบาล ทำอยู่ การ บำ ไม้ ใดเหตุใดรัฐบาล จึงไม่สามารถ จะทำป่าสนนั้นได้ ข้าพเจ้าก็มีความสงสัย อยู่ครั้ง ๆ ว่ารัฐบาลมีความดำริ ไป ใน ทางใด ที่จริงข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าหากว่า รัฐบาลดำริ ไป ใน ทางที่จะกระทำ อย่าง เช่นการ บำ ไม้ หรือการอื่น ๆ อีกบาง อย่างโดยลัทธิที่เรียกว่าสเตทโซเซียลลิสม์ เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสม สมควรอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายัง มองไม่เห็นว่าจะเป็นการจำเป็นอย่างไรที่ รัฐบาลจะได้วาง หลักการ ในการ ควบคุม ป่าสนมา ในการที่จะให้มีการผูกขาดอัน เป็นการตัด ประโยชน์ ของ สาธารณชนที่ ใช้ร่วมกันอยู่แล้วบัดนี้ให้สูญสิ้นไป ใน การควบคุมสาธาณสมบัติของแผ่นดิน โดยให้เอกชนผูกขาดเช่นการทำป่าไม้ ใน เมื่อคนไทยยังไม่สามารถทำการใหญ่ ๆ ได้เช่นนั้นเป็นการไม่ดียังไร รัฐบาล นี้ย่อมรู้ที่อยู่แก่ใจแล้ว เมื่อรัฐบาลนี้ได้รู้ อยู่แก่ใจแล้วบางสิ่งบางอย่าง รัฐบาลนี้ก็

ได้เลิกไปแล้ว เช่นการทำป่าไม้แต่ก่อน นี้อยู่ในมือเอกชนทั้งนั้น แต่บัดนี้ก็ ได้ เลิกไปแล้ว และมาบัดนี้ทำไม้รัฐบาลนี้ จึงมาตั้งหลักการขึ้นเช่นนี้ดังสงสัย ก็คือว่า ในบุคคลคนเดียวกัน ปฏิบัติการในทำนอง เดียวกัน แต่ชัชกัน ในนโยบาย จะเอา ทางเข้าหรือจะเอาทางออก จะเอาทาง หนายหรือจะเอาทางคว่ำ ไม่รู้แน่ เอาทั้ง สองทางในทำนองเดียวกันนั้น ข้าพเจ้าไม่ รู้สึกว่ารัฐบาลจะปฏิบัติไปได้ โดยเหตุ ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร อย่างยิ่ง ที่ จะรับหลักการนี้ไว้

พระพิไลสุนทรการ (ผู้แทน ราษฎร จังหวัดภูเก็ต) : ข้าพเจ้า เห็นว่าการจะรับหลักการ ด้วยเหตุว่า ข้าพเจ้าเคยเป็นเจ้าของกิจการป่าไม้คนแรก เมื่อหลายสิบปีมาแล้ว การควบคุมนี้ไม่ จำเป็นจะต้องเพิ่มเจ้าพนักงาน เพราะ เวลานี้เราเจาะยางน้ำมันยางเราใช้กรรม การอำเภอ เมื่อออกพระราชบัญญัตินี้ไป กรรมกร อำเภอ นั้นเองเป็นผู้ออกไป อนุญาต เราจำเป็นจะต้องควบคุม เพราะ ถ้าไม่อย่างนั้นใคร ๆ ก็มีอำนาจเข้าไปใน ป่าและจะเกิดเหตุแก่งแย่งกัน ยิ่งพัวพัน โดยเปล่าประโยชน์ เมื่อไม่มีการควบคุม

แล้วโจรผู้ร้ายก็จะมากขึ้น เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะรับหลักการ

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชูนันท์) : เรื่องอย่างสนัน
ในจังหวัดชูนันท์ของข้าพเจ้ามีมาก ราษฎร
ทำลายเสียมีหนึ่ง ๆ ไม่ใช่บ่อย คือ
ไปเจาะยางแล้วเอาไฟไปเผาต้นไม้ใหญ่ ๆ
บางทีอาจจะเกิดตั้งแต่ข้าพเจ้ายังไม่เกิดก็
ได้ เป็นการทำลายป่าอย่างร้ายกาจที่
เกี่ยว ยางสนเวลานั้นเป็นประโยชน์ ราช-
การก็ต้องการ นานาชาติก็ต้องการใช้ทำ
กระดาษอะไรเหล่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าเคยได้
ยื่นประกาศ เพราะเหตุฉะนั้นรัฐบาลยัง
ไม่เห็นเก็บภาษีเพียงแต่จะควบคุมเรียก
ค่าธรรมเนียม อยากจะรู้อาชีพของพล-
เมืองเท่านั้นว่า ราษฎร มีอาชีพทางเจาะ
ยางสนกี่คน และมีป่าสนทางไกลเท่าไร
จะควบคุมและอนุญาตเป็นเฉพาะรายและ
ห้ามไม่ให้ ทำลายเท่านั้น ไม่เห็นมีอะไร
พิเศษ ถ้าไม่อย่างนั้นก็เป็นการละเมิด
สิทธิเสรีภาพให้พลเมืองเสียทั้งหมด ต่าง
กันก็ต่างหาได้ เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่มีอะไรออกเพื่อควบคุมค่าธรรมเนียม
หมักไม่สูงเพียง ๒๕ สตางค์เท่านั้น

เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้ลง
มติ ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

นายทองกระจ่าย รัชตะวรวง
พระไพศาลเวชกรรม รับรอง

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอ
เสนอให้เบ็ดตกปลาต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรให้เบ็ดตกปลาต่อไป ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๗ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าไม่มีการอภิปรายต่อไป ผู้ใด
เห็น ควร จะลงมติรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๘ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยก
มือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป
ส่งกรรมวิธีการชุด ๒ แปรญัตติภายใน
ในวัน

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ) :
แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
แปรญัตติภายใน ๗ วัน เมื่อไม่มีผู้
ใดคัดค้านข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุญาติ
ให้แปรญัตติภายใน ๗ วัน วาระต่อไป
ขอให้พิจารณาญัตติขอให้เพิ่มข้อบังคับ
การประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทน
ราษฎร ของนายทองอยู่ พุมพัตน์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี

นายทองอยู่ พุมพัตน์ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดธนบุรี) : ข้าพเจ้า
ขอเสนอญัตติเพิ่มเติมข้อบังคับในข้อบังคับ
การประชุมปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร
ข้อ ๒๖ เป็นข้อ ๒๖ ทวิ ว่าตั้งการ
เสนอญัตติร่างพระราชบัญญัติใด ๆ ห้าม
มติให้เสนอภายในกำหนด ๑๕ วันก่อน
วันเปิดสมัยประชุมนั้น เว้นไว้แต่ในสมัย
ประชุมวิสามัญพิเศษซึ่งจะ ได้กำหนดขึ้น
เป็นครั้งคราว ที่ได้ขอเสนอญัตติเช่นนี้

ขึ้นก็เพราะในเวลาท้ายสมัยประชุมทุก ๆ
คราวมาเป็นการที่ขลุกขลักต่อบรรดา
สมาชิกเป็นส่วนมาก ในการที่จะได้ดูร่าง
พระราชบัญญัติให้ถนัดถื่น การแปรญัตติก็ตี
การพิจารณาก็ ไม่ได้ถนัดถื่นเลย เป็นการ
ลำบากตั้งท่าน สมาชิก ทั้งหลายย่อมรู้ อยู่
เต็มอกแล้ว ความจริงพระราชบัญญัติ
ต่าง ๆ นั้นจะต้องออกไปบังคับต่อประ
ชาชนส่วนใหญ่ ถ้าหากว่าเราทำไป ลวก ๆ
ก็ตี พิจารณาแล้วก็ตี กรรมวิธีการดูลวก ๆ
ก็ตี เหล่านี้แล้วย่อมจะเกิดการเสียหายต่อ
ประชาชนชั้นภายหลัง นี้เราจะต้องคิดใน
ข้อนี้ให้มาก อนึ่งในการที่ทำไปลวก ๆ เช่น
นั้น ได้มีหลายร่างพระราชบัญญัติที่ต้องนำ
กันเข้ามาในสภา ๆ แก้ไขเพิ่มเติมใหม่อีก
หลายพระราชบัญญัติทีเดียว ที่ข้าพเจ้า
จำได้ นั้นก็แสดงว่าไม่ได้พิจารณาถนัดถื่น
อะไรเลย ด้วยเหตุผลเช่นนี้แหละข้าพเจ้า
เห็นว่า ถ้าหากว่าเราไม่ได้แก้ไขข้อบ
บังคับข้อนี้แล้ว พวกสมาชิกทั้งหลายย่อมจะ
รู้สึกลำบากใจในภายหลังอย่างยิ่ง เพราะ
ไม่ได้ตรวจตราอะไรให้ถนัดถื่น ความจริง
เพียง ๑๕ วันที่เสนอนั้นก็นับว่าพอเพียง
อยู่แล้ว แปรญัตติ ๗ วันอยู่ในมือกรร
มาธิการ ๕ วันส่งไปยังสำนักงานเลขา

ชักราว ๒ หรือ ๓ วันแล้วค้างเข้า
มาอีกก็พอที่สนสมัยประชุม นี้เรามีเวลา
อยู่เช่นนี้ แต่ถ้าหากว่าส่งมาในวันกระ
ชั้นที่จะปิดประชุมและร่างพระราชบัญญัติ
นั้นเป็นร่างบัญญัติฉบับใหญ่ ซึ่งมีหลาย
สิบบัตรแล้ว จะไม่ได้ผลเลยทีเดียว เพื่อ
ให้ผลเกิดแก่ราษฎร ที่จะให้เขาได้ปฏิบัติ
ไปตามกฎหมายโดยชอบและข้าพเจ้าเห็น
ว่าจำเป็น จะต้องแก้ไขข้อบังคับข้อนี้
หวังว่าท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะเห็นพ้อง
ด้วยกันข้าพเจ้า

หลวงนรินทร์ประสาทรเวช (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี) : ข้าพเจ้า
เห็นควรว่าสภา ข้าราชการจะอนุมัติ
ของผู้แทนธนบุรีที่เสนอขึ้นมา
เพราะเหตุว่าการออกกฎหมายนั้นเป็นของ
สำคัญมาก ที่จะต้องไปบังคับประชาชน
พลเมืองของเรา การออกกฎหมายโดยให้
สภา ข้าราชการเป็นผู้รับผิดชอบและให้สภา ข้าราชการ
ได้รับผิดชอบในงานสำคัญโดยเวลานั้น ๆ
เช่นนั้นเป็นไม่สมควร ข้าพเจ้าได้สังเกต
มาหลายสมัยประชุมแล้ว รัฐบาลมักจะ
เสนอกฎหมายสำคัญ เช่น สมมติว่าจะปิด
สมัยประชุมอีก ๒ หรือ ๓ วัน รัฐบาลก็
ส่งกฎหมายนั้นขึ้นมาและไปบังคับแก่
ราษฎร และเป็นการผูกมัดสภาผู้แทน

ราษฎรเกินไป ดูเปรียบประหนึ่งว่า
สภา ข้าราชการจะเป็นสภา ข้าราชการ ไม่ใช่
สภา ข้าราชการ ออกเสียง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
เห็นว่าที่สมาชิกได้เสนอขึ้นมา ข้าพเจ้า
เห็นสมควรว่าสภา ข้าราชการจะรับหลักการ
และแก้ไขข้อบังคับการประชุมโดยเพิ่ม
ญัติของสมาชิกผู้นั้นลงไป

นายกิมพะ นรินทร์พานิช (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดตราด) : ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่ควรที่จะรับญัตตินี้ไว้พิจารณา
ตามความเห็นของท่านสมาชิกที่ได้อภิ-
ปรายมาแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นเหมือนกัน
ว่าเป็นผลดีประการหนึ่ง แต่ว่าถ้าจะได้
คิดถึงผลเสียแล้วก็เป็น การสำคัญกว่า
เพราะว่าในระยะ ๑๕ วันนี้อาจจะมีเกิด
การอันสำคัญและมีความจำเป็นที่เกิ
ขึ้น ซึ่งจะต้องออกพระราชบัญญัติไปบัง-
คับในกิจการใดกิจการหนึ่งโดยด่วน ถ้า
หากว่าได้ตราข้อบังคับลงไปเช่นนั้นแล้ว
ก็จะทำเช่นนั้นไม่ได้ การเสียผลอันยิ่ง
ใหญ่ก็จะมียู่แก่ราษฎรในข้อที่ว่า จะ
เป็นการร้องเรียนให้สภา ข้าราชการ
กฎหมายโดยรีบด่วนแล้วจะไม่เป็นผลดี
หรือไม่นั้น เป็นอำนาจอันสิทธิขาด
ของสภา ข้าราชการซึ่งจะพิจารณาหรือยังไม่

พิจารณาก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็น
ว่าไม่ควรที่จะตราข้อบังคับไว้เป็นการ
ศักดิ์สิทธิ์ของสมาชิก หรือของรัฐบาลที่จะ
เสนอภายในกำหนด ๑๕ วันนั้น

นายถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน-
ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ข้าพเจ้าเห็น
ชอบด้วยที่ควรรับหลักการของข้อบังคับ
ที่เพิ่มเติมแก้ไขมานี้ เพราะว่าการที่เสนอ
พระราชบัญญัติเข้ามา ในระหว่างเวลา
อันสั้นเท่าที่เคยเป็นมาเวลานั้น ข้าพเจ้า
ผู้หนึ่งซึ่งได้เคยคัดค้านอยู่เสมอแล้ว ก็
เมื่อมีข้อบังคับห้ามเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึง
เห็นเป็นการสมควร แต่ว่าการห้ามนี้ยัง
มีการเว้นไว้ในสมัยประชุมวิสามัญพิเศษ
ซึ่งจะกำหนดขึ้นเป็นครั้งคราวนัยกึ่งเว้น
ไว้แล้ว แต่นอกจากนี้เราอาจจะแปรญัตติ
ได้ว่าเว้นแต่สมัยประชุมวิสามัญหรือกิจ-
การพิเศษอื่น ๆ นี้เราก็น่าจะแปรญัตติเพิ่ม
เข้าไปได้ ไม่ใช่เอาตามนี้ ถ้าหากว่าเอา
ตามนี้ก็จะเป็นการลำบากเมื่อมีเหตุฉุกเฉิน
เพราะฉะนั้น การที่ท่านสมาชิกผู้แทน
จังหวัดธนบุรีได้เสนอมานี้ คือเสนอก่อน
๑๕ วันก่อนปิดประชุม นั้น ข้าพเจ้า
เห็นชอบด้วยที่จะควรรับหลักการไว้พิ-
จารณา ในส่วนอื่น ๆ นั้นจะแปรญัตติ
กันต่อไปก็ได้

ขุนอินทรภักดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเพชรบูรณ์) : ข้าพเจ้าเห็น
ว่าเราจะรับหลักการแห่งญัตติของผู้แทน
ธนบุรีไว้พิจารณาไม่ได้ ด้วยอาศัย
เหตุ ๒ ประการตั้งข้าพเจ้าจะโต้เรียนต่อ
ไปนี้ คือ ๑ ถ้าหากว่าเราไปผูกมัดมือ
ของเราไว้เช่นนั้น เมื่อบังเกิดกิจการ
จำเป็นขึ้น ซึ่งจะต้องตราเป็นพระราช
บัญญัติแก้ไขบรรเทาทุกข์ของราษฎร ซึ่ง
จะบังเกิดขึ้นในการข้างหน้า โดยเราไม่รู้
ว่าจะเป็นการใดและเกิดเมื่อใดนั้น เรา
ก็จะตราขึ้นเป็นกฎหมายใช้บังคับหรือให้
ราษฎรได้รับความร่วมเย็นเป็นสุข ไม่ได้
ด้วยขัดต่อข้อบังคับซึ่งเราสร้างขึ้นไว้
เป็นประการที่หนึ่ง ประการที่สองเราต้อง
มองแง่กฎหมายด้วย ขอประทานโทษซึ่ง
จะได้กล่าววาทามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๘,
๒๙, ๓๐ ไม่ได้บัญญัติไว้เลยว่าวันปิด
ประชุมนี้เป็นวันไหน ใน ๓ มาตราตั้ง
ที่ได้เรียนมาแล้ว บัญญัติไว้แต่ว่าวันเริ่ม
เปิดสมัยประชุมนั้นให้สภา ฯ เป็นผู้กำ-
หนด แต่กำหนดสมัยประชุมสามัญสมัย
หนึ่ง ท่านว่าไม่เกิน ๓ วัน และมีเงื่อนไข
ไว้ด้วยว่า พระมหากษัตริย์อาจจะขยาย
ให้มากออกไปก็ได้ หรือรับเข้ามาให้น้อย

กว่า ๙๐ วันนั้นก็ได้อีก เช่นนั้นก็เป็นอย่างนั้นว่า
 เรารู้แต่วันเปิดสมัยประชุม ส่วนวันเราจะ
 ปิดสมัยประชุมวัน ไหนเราหาไม่รู้ ไท่
 อำนาจอยู่ที่พระมหากษัตริย์ที่จะได้ออก
 พระราชกฤษฎีกา ก็เมื่อเราไม่รู้วันเปิด
 ประชุมของเรา เราจะเอาอะไรมานับว่า
 ก่อนเปิดประชุม ๑๕ วันก็เมื่อเราไม่มี
 จุดที่หมายว่าเราจะเอาอะไรมานับแล้ว
 เราจะสร้างข้อบังคับไว้ให้เป็นหมิ่นทำไม
 ข้อที่กราบเรียนนั้นไม่ใช่ข้าพเจ้าจะไม่รู้
 เหมือนกันที่เราจะปิดประชุมวันนั้นซึ่ง
 เป็นการที่เราเอาเอา และตามมาตรา
 ๒๘, ๒๙ และ ๓๐ เมื่ออ่านดูให้ละเอียด
 แล้ว จะไม่มีเลยว่าวันเปิดประชุมวันไหน
 เพราะอำนาจที่อำนาจอยู่ที่พระมหากษัตริย์
 ด้วยเหตุดังนั้นเราจะรับญัตติของท่านผู้มี
 เกียรติแห่งธนบุรีไว้พิจารณาไม่ได้

ขุนเสนาบดี (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดร้อยเอ็ด) : ญัตตินั้นข้าพเจ้าเห็น
 ว่าไม่ควรรับหลักการไว้พิจารณา เพราะ
 ด้วยเหตุที่ว่าเราเป็นผู้แทนราษฎรเรายอม
 เข้ามากระทำหน้าที่เพื่อประโยชน์ของ
 ราษฎร ที่เราจะมาตราข้อบังคับไว้
 ห้ามมิให้เสนอพระราชบัญญัติภายใน
 ๑๕ วันก่อนเปิดสมัยประชุมนั้นเป็นการ

ไม่ชอบ เนื่องจากเหตุที่ว่า เท่ากับเรา
 มาบังคับยให้หมดเวลา ๑๕ วันนั้นอยู่
 เปล่า ๆ ถ้ามีเหตุการณ์อะไรฉุกเฉินเกิด
 ขึ้นตั้งที่ผู้แทนเพชรบูรณ์ได้กล่าวแล้ว
 เราจะต้องออกพระราชบัญญัติขึ้นเพื่อเป็น
 การบรรเทาทุกข์ราษฎร หรือเพื่อป้องกัน
 ความเสียหายของราษฎรเช่นนี้เราก็ทำ
 ไม่ได้ เพราะผิดข้อบังคับเสียแล้วเราจะ
 มาตราข้อบังคับไว้เช่นนี้ไม่ชอบด้วยเหตุ
 ผล ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการ
 และเสนอให้ลงมติว่าควร จะรับหลักการ
 หรือไม่

(มีสมาชิกรับรอง)

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดธนบุรี) : ยังมีอีกหลายข้อ
 ที่จะก้องแก่ เพราะฉะนั้นขอเสนอให้เปิด
 อภิปรายต่อไป

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ผู้ใดเห็นควรที่จะเปิดอภิปรายต่อไป
 ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกมือ ๑๖ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๒ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าลงมติ ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ
แห่งข้อบังคับนี้ไว้พิจารณาต่อไปตามที่
ผู้เสนอได้เสนอมานี้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือ
ขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงไม่รับหลักการ
แห่งร่างข้อบังคับนี้ วาระต่อไป
ญาติขอให้สภา ฯ ลงมติความไว้วางใจ
ในรัฐมนตรีที่ได้รับการตั้งใหม่ ของ
รัฐบาล

นายกรัฐมนตรี : ด้วยมีพระบรม-
ราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้นายพันเอก
พระเวชยันทรังสฤษฏี เข้ารับหน้าที่เป็น
รัฐมนตรีแทน รัฐมนตรีที่ลาออกไป
คือ นายพันตำรวจเอก หลวงอดุลเดชจรัส
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้สภา ฯ ให้ความ
ไว้วางใจ

นายมงคลรัตน์วิจิตร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช) :
ตามธรรมเนียมการรัฐบาลย่อมบริหารงานเป็น
คณะรัฐมนตรี ในการที่นายพันตำรวจ-
เอก หลวงอดุลเดชจรัสลาออกจากคณะ-
รัฐมนตรีไปนั้น สภา ฯ นี้ยังไม่ได้ทราบ
เหตุผล เพราะฉะนั้นถ้าไม่เป็นการขัดข้อง
รัฐบาลควรจะได้แถลงให้ทราบบ้างจะ
เป็นผลดีมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
การลาออกจากรัฐมนตรีนั้น มีในรัฐ-
ธรรมนูญเขาลาออกได้อย่างสม่าชิก
เพราะฉะนั้นไปตามอย่างนั้นเป็นการลำบาก
ที่จะตอบ

นายมงคลรัตน์วิจิตร (ผู้-
แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช) :
ที่ท่านประธานว่านั้นถูกแล้ว แต่ว่าสำ-
หรับความเอาใจใส่ของประชาชน คณะ
รัฐมนตรีย่อมเป็นคณะบริหารกิจการแผ่นดิน
และสภา ฯ นี้ไว้ใจทั้งคณะ เพราะ
ฉะนั้นเมื่อคนหนึ่งได้ขาดลงไป สภา ฯ
จำเป็นจะต้องได้ทราบเหตุผลตามที่ควร
จะได้ทราบ ถ้ารัฐบาลบอกว่า นอกไม่

ได้ เราก็คงไม่ว่า แต่ว่าถ้าควรจะบอกได้
ข้าพเจ้านึกคิดว่าควรจะบอก เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอความกรุณาให้นายกรัฐมนตรี
ตอบ

นายกรัฐมนตรี : รัฐมนตรีที่ลา
ออกไปนั้นด้วยความสมัครใจไม่มีอย่าง
อื่น

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทน-
ราษฎร จังหวัด นคร ศรีธรรมราช) :
ตาม ธรรมนูญ รัฐมนตรี ที่อยู่ แล้ว และ ที่
เข้าใหม่ก็จำเป็นจะต้องเป็นลูกโซ่ แปล
ว่ามีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ ที่จริง
ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเจ้าคุณนายกรัฐมนตรี
ซึ่งเป็นตัวจักรตัวใหญ่ของคณะรัฐมนตรี
จะต้อง ได้รับความรับผิดชอบ และจะต้องปรับให้
เข้าเกลียวกันเป็นอย่างดี สำหรับส่วนตัว
ข้าพเจ้า พระเวชนันท์รังสฤษดิ์ ขอประ-
ทานโทษที่ออกนามได้มีความชอบพอกัน
เป็นอันมาก และได้เห็นความสามารถ
ของท่านผู้นี้ทำงานได้ และควรจะเป็น
รัฐมนตรีอย่างยิ่ง แต่ว่าในวงคณะรัฐ-
มนตรี ได้มีความสัมพันธ์ อยู่ดี หรือหาไม่
ข้าพเจ้าอยากจะทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านถามอย่างนี้ก็ไม่ถูกอีก เพราะ

เหตุว่าท่านมอบความรับผิดชอบให้ท่าน
นายกรัฐมนตรีไปแล้ว ตามกฎหมาย
ท่านก็ต้องให้อำนาจ ท่านจัดชุด ของท่าน
ด้วยในตัว ในรัฐธรรมนูญก็ต้องมีอย่าง
นั้น เพราะฉะนั้นเมื่อท่านรับมอบภาระ
แล้ว ท่านก็ให้อำนาจ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ท่าน จะมาถามเช่นนั้นเป็น
อำนาจของท่านอาจจะกล่าวก็ได้ แล้วก็
เรื่องเช่นนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นแบบ มาก
กว่าอื่น เพราะท่านมอบภาระให้ท่านมาก
เหลือ หนักเหลือเกิน เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าว่าในเรื่องเช่นนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่า
ควรมอบอำนาจให้ท่าน

ขุนวรสิทธิ์ ตรีรุทเวช (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดหนองคาย) : ข้าพเจ้าสันนิษ
ฐานว่าท่านผู้ออกกองจะมีงานมาก ที่ว่า
ออกด้วยไม่สมัครใจ คือ ไม่บังคับให้
ลาออกก็เป็นเหตุผลอันสมควรที่จะลง
มติได้แล้ว ว่าควรจะให้ว่างใจหรือไม่
จึงขอเสนอให้ลงมติในบัดนี้

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควร ลงมติ ให้ความ ว่างใจแก่
ท่านรัฐมนตรีคนใหม่ ขอให้ไปรยก
มือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่ามีจำนวนมากแล้ว ไม่ต้องขอให้
ออกความเห็นซักไซ้ในที่นี้ อีก พักประชุม
พักประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา
เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๓๒
นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วาระต่อไปขอให้ประชุมพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติลดเงินอากรค่าขนานจำนวน
พ.ศ. ๒๔๗๘ ในตำบลต่าง ๆ รวม
๒๓ ตำบล ท้องที่อำเภอกรุงเก่า
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พุทธศักราช
๒๔๘๐ ของรัฐบาล

ขุนสมอาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงการคลัง) : เนื่อง
จากการทำนาของตำบลต่าง ๆ รวม ๒๐
ตำบล ท้องที่อำเภอกรุงเก่า เมื่อปี
พ.ศ. ๒๔๗๘ ที่แล้วมา มีการเสียหายทั่ว
ไปทั้ง ๒๐ ตำบล รวมเป็นจำนวน
๓,๗๑๓ ไร่ เป็นเนื้อที่ ๓๖,๕๖๐ ไร่
๒ งาน ๗๕ ตารางวา แต่ได้ผลเพียง
๑๔,๔๔๑ ไร่ ๑ งาน ๘๘ ตารางวา
ไม่ได้ผลเป็นจำนวนเนื้อที่นา ๒๒,๑๑๔
ไร่ ๘๖ ตารางวา คิดเป็นเงินอากร

๑๑,๐๘๕ บาท ๕๕ สตางค์ รัฐบาล
เห็นเป็นการสมควรที่จะลดค่านาจาก
ตำบลเหล่านี้ แต่เนื่องจากพระราช-
บัญญัติอากรค่าขนาน ร.ศ. ๑๑๖ มาตรา
๑๑ บังคับไว้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึง
เสนอขี้นมาเพื่อขอให้สภา ฯ รับหลักการ

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : พระราชบัญญัติ
นี้ข้าพเจ้าเห็นว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
คงไม่มีใครประสงค์คัดค้านเพราะทุก
คนต้องการที่จะให้ราษฎรมีความสุข
เวลานี้ราษฎรก็อดข้าวอดปลาอยู่เป็น
อันมาก เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอ
เสนอให้ลงมติรับหลักการ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดปรารถนาจะอภิปรายต่อไป
ข้าพเจ้าจะขอให้ลงมติผู้ใดเห็นว่าควรลง
มติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้
โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าลงมติรับหลักการแห่งร่างพระ-
ราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่ง

กรรมวิธีการ ชุดที่ ๓. แปรญัตติภายใน
๓ วัน

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการ กระทรวง การคลัง) : ขอ
๓ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
แปรญัตติภายใน ๓ วัน ไม่มีผู้ใดคัดค้าน
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นชอบ

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๓๕ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ร.ต.ต.บุญแถม ปิตยานนท์	ประเสริฐ บัณฑิตสุนทร	ผู้จตรวจงาน
บุญมี ตุงกนาคร	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	"
แชะ ยูนพันธ์	ประเทือง อินทร	"
ทองอยู่ พุดพัฒน์	สุรินทร์ ลีพลากร	"
เขียน กาญจนพันธ์		
เทียบ นันทแพทย์		
ร.ท. ทองคำ กล้ายไอนาส		
<u>ตรวจแล้ว วันที่ ๔ ส.ค. ๒๕๕๐</u>		

หลวงคหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร